

samme frække Abe, som i sin Tid havde vakt hendes forudanende Angst.

Han forsøgte et Smil.

»Kære, . . . er du oppe!«

»Hvor kommer du fra?« spurgte hun.

»Men Jytte dog! Du veed jo godt, jeg har været sammen med Bjerreby.«

»Du lyver!«

»Nej hør, Jytte . . . nu er du igen hysterisk! Kom nu ind,« sagde han og nærmede sig hende med udbredte Arme. »Saa sætter vi os pænt og dannet ned og faar os en beroligende Passiar.«

»Rør mig ikke! Du kommer fra din Elskerinde. Det nytter dig ikke, at du nægter det. Jeg veed Besked om dit lave og fejge Hykleri. Rør mig ikke, siger jeg! Eller jeg ringer hele Huset op!«

»Nu skal du være fornuftig, Jytte! Luk dog i det mindste Døren og kom ind.«

»Jeg vil ikke høre noget . . . ikke vide noget! Imorgen, naar du har sovet ud, vil jeg maaske tale med dig.«

Hele den sidste Del af Natten gik Jytte frem og tilbage i sit Soveværelse for laasede Døre. Karsten bankede et Par Gange paa og bønfuldt hende om at maatte forklare sig; men hun lukkede ikke op. Hun havde kun det Ønske, at hun i det hele kunde blive fri for at se ham mere. Hun vilde endnu samme